

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1320/2020
05.04.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула, Бранислава Босиљковића, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Пудар, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Суботици, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1577/19 од 13.05.2019. године, у седници већа одржаној 05.04.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1577/19 од 13.05.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1577/19 од 13.05.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 678/18 од 25.02.2019. године, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу на име разлике зараде плати износ од 469.989,09 динара са законском затезном каматом на износ од 425.916,67 динара почев од 01.05.2018. године до исплате. Истом пресудом обавезана је тужена да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 77.400,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1577/19 од 13.05.2019. године, исправљеном решењем истог суда Гж1 1577/19 од 20.11.2019. године, жалба тужене је одбијена као неоснована и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне другостепене пресуде тужена је благовремено изјавила посебну ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизије сматра изузетно дозвољеним, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14) – у даљем тексту: ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог

суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Поступајући на основу цитиране законске одредбе, Врховни касациони суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији тужене, јер у конкретном случају не постоји потреба за новим тумачењем права, нити за уједначавањем судске праксе узимајући у обзир садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева. У побијаним нижестепеним пресудама, изражен је правни став да је тужена одговорна и у обавези да тужиоцу накнади штету у висини разлике између пуне плате коју би примао и исплаћеног износа плате коју је примао у периоду када је био привремено удаљења са рада, јер је против њега вођен дисциплински поступак који је обустављен услед наступања застарелости, па у том смислу разлози нижестепених пресуда не одступају од досадашње праксе Врховног касационог суда у тумачењу и примени права.

Како је другостепена пресуда донета у складу са усаглашеном судском праксом, Врховни касациони суд није дозволио посебну ревизију, због чега је применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 04.06.2018. године, а побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија тужене није дозвољена.

С обзиром на изложено Врховни касациони суд, на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић